

ROZSUDEK SOUDU (kasační senát)

23. května 2007\*

Ve věci T-223/06 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek podaný proti usnesení Soudu pro veřejnou službu Evropské unie (druhého senátu) ze dne 13. července 2006, Eistrup v. Parlament (F-102/05, Sb. VS s. I-A-1-89 a II-A-329), směřující ke zrušení tohoto usnesení,

**Evropský parlament**, zastoupený H. von Hertenem a L. Knudsen, jako zmocněnci,

účastník řízení podávající kasační opravný prostředek,

příčemž dalším účastníkem řízení je

**Ole Eistrup**, úředník Evropského parlamentu, s bydlištěm v Knebel (Dánsko), zastoupený S. Hjelmborgem a M. Honorém, advokáty,

žalobce v prvním stupni,

\* Jednací jazyk: dánština.

SOUK PRVNÍHO STUPNĚ EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (kasační senát),

ve složení B. Vesterdorf, předseda, M. Jaeger, J. Pirrung, M. Vilaras a H. Legal, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

vydává tento

### Rozsudek

- Svým kasačním opravným prostředkem podaným podle článku 9 přílohy I Statutu Soudního dvora se Parlament domáhá zrušení usnesení Soudu pro veřejnou službu Evropské unie ze dne 13. července 2006, Eistrup v. Parlament (F-102/05, Sb. VS s. I-A-1-89 a II-A-329, dále jen „napadené usnesení“), kterým Soud pro veřejnou službu zamítl námitku nepřípustnosti, kterou Parlament vznesl na základě porušení čl. 43 odst. 1 prvního pododstavce jednacího řádu Soudu, který se použije obdobně na Soud pro veřejnou službu podle čl. 3 odst. 4 rozhodnutí Rady 2004/752/ES, Euratom ze dne 2. listopadu 2004 o zřízení Soudu pro veřejnou službu Evropské unie (Úř. věst. L 333, s.7), z důvodu, že žaloba, namísto aby byla advokátem žalobce v prvním stupni podepsána vlastnoručně, byla opatřena razítkem vyobrazujícím podpis uvedeného advokáta.

## K řízení v prvním stupni

- 2 Žalobou původně podanou Soudu dne 20. října 2005 se O. Eistrup na jednu stranu domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 13. prosince 2004, kterým Parlament stanovil podle něj nedostatečnou výši příspěvku, který mu měl být vyplacen z důvodu opožděného znovuosazení na pracovní místo po uplynutí volna z osobních důvodů, jakož i zrušení rozhodnutí ze dne 12. července 2005, kterým se zamítá stížnost proti rozhodnutí ze dne 13. prosince 2004, a na druhou stranu toho, aby byla Parlamentu uložena náhrada jím utrpěné újmy.
- 3 Poté, co kancelář Soudu zjistila, že žaloba nese razítko s vyobrazením podpisu advokáta O. Eistrupa, vyzvala uvedeného advokáta dopisem ze dne 25. října 2005, aby předložil své vyjádření k otázce, zda byla dodržena ustanovení čl. 43 odst. 1 prvního pododstavce jednacího řádu, podle kterého „[p]rvopis každého podání musí být podepsán zmocněncem nebo advokátem“ účastníků řízení.
- 4 V odpověď na to advokát O. Eistrupa přípisem ze dne 5. listopadu 2005 potvrdil, že je autorem podpisu připojeného k žalobě. Dodal, že je třeba po vzoru dánského práva tento způsob podpisu připustit.
- 5 Kancelář Soudu nato doručila žalobu, jakož i stejnopis výše uvedeného přípisu Parlamentu.
- 6 Samostatným podáním došlým dne 15. prosince 2005 vznesl Parlament na základě čl. 114 odst. 1 jednacího řádu námitku nepřipustnosti. Žalobce doručil své vyjádření k uvedené námitce dne 10. dubna 2006.

- 7 Usnesením ze dne 15. prosince 2005 Soud podle čl. 3 odst. 3 rozhodnutí 2004/752 postoupil projednávanou věc Soudu pro veřejnou službu. Žaloba byla zapsána do rejstříku kanceláří posledně uvedeného Soudu pod číslem F-102/05.
- 8 Dne 16. června 2006 doručil na žádost Soudu pro veřejnou službu advokát O. Eistrupa kanceláři uvedeného Soudu verzi žaloby podepsanou vlastní rukou.
- 9 Za těchto okolností Soud pro veřejnou službu napadeným usnesením zamítl námitku nepřipustnosti vznesenou Parlamentem.

### **K napadenému usnesení**

- 10 Poté, co Soud pro veřejnou službu připomněl, že v usnesení ze dne 24. února 2000, FTA a další v. Rada (T-37/98, Recueil, s. II-373, dále jen „usnesení FTA“, bod 26), vyložil Soud čl. 43 odst. 1 první pododstavec svého jednacího řádu v tom smyslu, že vyžaduje vlastnoruční podpis advokáta žalobce, připustil Soud pro veřejnou službu, že použití advokátem O. Eistrupa razítka vyobrazujícího jeho podpis představuje vadu. Podle Soudu pro veřejnou službu však taková vada, zjištěná ve fázi podání žaloby, nemohla s ohledem na okolnosti projednávané věci způsobit nepřipustnost žaloby (body 22 až 24 napadeného usnesení).
- 11 V tomto ohledu měl Soud pro veřejnou službu v bodě 25 napadeného usnesení za to, že vysvětlení poskytnutá advokátem O. Eistrupa v odpovědi na dopis kanceláře Soudu ze dne 25. října 2005 odstraňují veškeré pochybnosti o tom, že uvedený

advokát je skutečně pod žalobou podepsán. V této souvislosti Soud pro veřejnou službu odkázal na rozsudek Soudu ze dne 22. února 2006, *Le Levant* 001 a další v. Komise (T-34/02, Sb. rozh. s. II-267, bod 56), ohledně procesní plné moci podle čl. 44 odst. 5 písm. b) jednacího řádu udělené orgánem právnícké osoby advokátu, aby podal žalobu, která byla podepsána otiskem razítka.

- 12 V bodě 26 napadeného usnesení připomněl Soud pro veřejnou službu, že v návaznosti na vysvětlení advokáta O. Eistrupa doručila kancelář Soudu žalobu Parlamentu. V bodě 27 ještě dodal, že od O. Eistrupa obdržel verzi žaloby podepsanou vlastnoručně jeho advokátem.
- 13 V bodě 28 napadeného usnesení Soud pro veřejnou službu konstatoval, že Parlament neuvedl žádnou okolnost, která by prokazovala zásah do práv obhajoby v případě, že by žaloba byla prohlášena za přípustnou s ohledem na požadavky čl. 43 odst. 1 prvního pododstavce jednacího řádu.
- 14 Soud pro veřejnou službu na základě toho dospěl k závěru, že vzhledem k okolnostem v projednávané věci by prohlášení nepřípustnosti žaloby z důvodu nedodržení takové formální náležitosti řízení bez podstatného dopadu na výkon spravedlnosti nepřiměřeným způsobem zasáhlo do základního práva O. Eistrupa na přístup k soudu, zejména v prvním stupni (bod 29 napadeného usnesení).
- 15 Napadené usnesení bylo oznámeno Parlamentu dne 17. července 2006.

## Ke kasačnímu opravnému prostředku

### *Řízení*

- 16 Spisem účastníka řízení došlým kanceláři Soudu dne 23. srpna 2006 podal Parlament projednávaný kasační opravný prostředek.
- 17 Článek 146 jednacího řádu stanoví, že po předložení spisů účastníků řízení může Soud prvního stupně na základě zprávy soudce zpravodaje a po vyslechnutí účastníků řízení rozhodnout o tom, že projedná kasační opravný prostředek bez ústní části řízení, ledaže některý z účastníků předloží žádost uvádějící důvody, pro které si přeje být vyslechnut. Žádost musí být předložena ve lhůtě jednoho měsíce od doručení oznámení o ukončení písemné části řízení účastníku řízení.
- 18 Svým spisem účastníka řízení došlým dne 10. listopadu 2006 O. Eistrup navrhl Soudu, aby „vzhledem k rozhodující povaze napadené formální náležitosti pro [něho] a pro jeho žalobu proti Parlamentu“ nařídil jednání.
- 19 Tento návrh je třeba na jedné straně zamítnout jako předčasný s ohledem na ustanovení článku 146 jednacího řádu a na druhé straně zamítnout z důvodu, že konkrétně neuvádí důvody, pro které si O. Eistrup přeje být vyslechnut.
- 20 Spisem účastníka řízení ze dne 6. prosince 2006 Parlament v souladu s článkem 143 jednacího řádu požádal o povolení podat repliku. Rozhodnutím ze dne 13. prosince 2006 byla tato žádost zamítnuta. Ve stejný den byla ukončena písemná část řízení.

- 21 Na základě zprávy soudce zpravodaje Soud (kasační senát) konstatoval, že účastníci řízení nepodali žádný návrh na nařízení jednání ve lhůtě jednoho měsíce od doručení oznámení o ukončení písemné části řízení, a podle článku 146 jednacího řádu rozhodl, že projedná kasační opravný prostředek bez ústní části řízení.

*Návrhová žádání účastníků řízení*

- 22 Parlament navrhuje, aby Soud:

- zrušil napadené usnesení;
  
- vydal konečné rozhodnutí ve věci tím, že prohlásí námitku nepřijatelnosti za opodstatněnou;
  
- odmítl žalobu jako nepřijatelnou;
  
- rozhodl o nákladech řízení podle práva.

- 23 Ole Eistrup navrhuje, aby Soud:

- kasační opravný prostředek zamítl;

- podpůrně, vrátil věc Soudu pro veřejnou službu;
  
- uložil Parlamentu náhradu nákladů řízení.

*Argumenty účastníků řízení*

- 24 Na podporu svého kasačního opravného prostředku Parlament uplatňuje jediný důvod vycházející z nedodržení práva Společenství Soudem pro veřejnou službu. Tento důvod se dělí na dvě části, z nichž první vychází z porušení čl. 43 odst. 1 prvního pododstavce jednacího řádu a druhá z porušení zásady právní jistoty.
- 25 V rámci první části svého důvodu má Parlament za to, že se Soud pro veřejnou službu dopustil nesprávného právního posouzení, když žalobu podanou O. Eistrupem neprohlásil za nepřijatelnou z důvodu porušení čl. 43 odst. 1 prvního pododstavce jednacího řádu, ačkoliv advokát posledně uvedeného nepřipojil k žalobě vlastnoruční podpis.
- 26 Co se týče odkazu na výše uvedený rozsudek *Le Levant 001* a další v. Komise Soudem pro veřejnou službu, Parlament zdůrazňuje, že uvedený rozsudek se týkal čl. 44 odst. 5 písm. b) jednacího řádu, a nikoliv jeho čl. 43 odst. 1 prvního pododstavce. Nedodržení čl. 44 odst. 5 písm. b) přitom může být zhojeno na základě čl. 44 odst. 6, zatímco v případě nedodržení čl. 43 odst. 1 prvního pododstavce týkajícího se požadavku podpisu advokáta účastníka řízení na prvopisech podání není stanovena žádná možnost zhojení. Uvedený rozsudek tedy není v projednávané věci relevantní.



- 27 Jelikož Soud pro veřejnou službu v bodě 25 napadeného usnesení konstatuje, že „advokát žalobce je skutečně pod žalobou podepsán“, čímž se rozumí, že advokát byl skutečně pod žalobou podepsán, protože sám opatřil prvopis žaloby otiskem razítka se svým podpisem, Parlament se táže na užitečnost použití razítka namísto vlastnoručního podpisu žaloby, je-li dotyčný přítomen. Každopádně nyní již není možné s jistotou ověřit, zda se advokát v okamžiku odeslání žaloby opravdu ztotožnil s jejím zněním.
- 28 V rámci druhé části svého důvodu kasačního opravného prostředku vytýká Parlament Soudu pro veřejnou službu, že porušil zásadu právní jistoty, když nedodržel ustanovení jednacího řádu o přípustnosti žaloby. Žádné ustanovení práva Společenství totiž neomezuje právo dovolávat se porušení jednacího řádu pouze na případy, ve kterých toto porušení ohrozilo práva obhajoby. Požadavek podpisu je podmínkou přípustnosti stejně tak, jako dodržování procesních lhůt, takže se Soud pro veřejnou službu nemohl dovolávat zásady proporcionality a práva na přístup k soudu, aby se vyhnul použití čl. 43 odst. 1 prvního pododstavce jednacího řádu.
- 29 Ole Eistrup odpovídá, že ani jednací řád Soudu, ani související prameny neupřesňují, co je třeba rozumět pod pojmem „podpis“. Kromě toho ani usnesení FTA, ani žádné jiné soudní rozhodnutí nepodává jasnou definici tohoto pojmu, natož pojmu „vlastnoruční podpis“. Navíc v některých právních řádech, jako v dánském právním řádu, je používání razítka na podáních obecně připuštěno. Každopádně došlo v projednávané věci k omluvitelnému omylu, takže žaloba nemůže být prohlášena za nepřípustnou.
- 30 V tomto ohledu tvrdí O. Eistrup, zaprvé, že čl. 43 odst. 1 jednacího řádu nijak neupřesňuje, zda podpis žaloby musí splnit určité formální náležitosti. Dodává, že podle svých praktických pokynů pro účastníky řízení (Úř. věst. 2002, L 87, s. 48) (bod I 2) Soud v případě doručení elektronickou poštou nepřipouští faksimile

podpisu „pořízené na počítači“. Naopak uvedený text nevylučuje doručení faksimile podpisu pořízeného vlastnoručně. Co se týče čl. 6 odst. 3 pokynů pro vedoucího kanceláře Soudu ze dne 3. března 1994 (Úř. věst. L 78, s. 32), naposledy změněných dne 5. června 2002 (Úř. věst. L 160, s. 1), podle kterých vedoucí soudní kanceláře může přijmout pouze dokumenty, které nesou originál podpisu advokáta nebo zmocněnce dotčeného účastníka řízení, O. Eistrup má za to, že z uvedených ustanovení vůbec není jasné, co je třeba rozumět pojmy „podpis“ nebo „originál“ podpisu.

- 31 Podle O. Eistrupa je tedy třeba posoudit funkci fyzicky existujícího podpisu. Takový podpis má za cíl zajistit pravost, celistvost a nepopíratelnost textu uvedeného v podepsaném dokumentu, a zejména ujistit adresáta, že podpis byl připojen konkrétní osobou, totiž majitelem podpisu. Ole Eistrup na tomto základě dospívá k závěru, že použití razítka musí být posouzeno, přinejmenším v Dánsku, jako splňující uvedené podmínky, a tedy za srovnatelné s vlastnoručním podpisem pomocí kuličkového nebo inkoustového pera. Krom toho Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM) rovněž považuje použití faksimile podpisu za přípustnou formu podpisu [rozsudek Soudu ze dne 6. září 2006, DEF-TEC Defense Technology v. OHIM – Defense Technology (FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR), T-6/05, Sb. rozh. s. I-2671, bod 3].
- 32 Co se týče rizika zneužití takového razítka, dánské právo uvedený problém vyřešilo tím, že majiteli faksimile podpisu uložilo povinnost prokázat, že ke zneužití došlo v konkrétním případě. Podpis připojený pomocí razítka je tudíž spojen s domněnkou pravosti. Jinými slovy autor faksimile podpisu nese riziko spojené s používáním razítka. Krom toho se riziko, že podpis bude padělán, netýká pouze používání razítek, ale rovněž podpisu pomocí kuličkového pera.
- 33 V této souvislosti O. Eistrup zdůrazňuje, že Parlament v žádném okamžiku nezpochybnil, že jeho advokát obdržel plnou moc k jeho zastupování, že uvedený advokát je skutečně autorem žaloby nebo že faksimile podpisu bylo připojeno uvedeným advokátem.

- 34 Ole Eistrup zadruhé nesouhlasí s názorem Parlamentu, podle kterého se nelze dovolávat výše uvedeného rozsudku *Le Levant 001* a další v. Komise, neboť se týká podání, jehož vady mohly být oproti projednávanému případu zhojeny na základě čl. 44 odst. 6 jednacího řádu. Zdůrazňuje, že se Soud, který zdaleka nepovažoval zhojení za nutné, v uvedeném rozsudku domníval, že ustanovení čl. 44 odst. 5 jednacího řádu nebylo porušeno, jelikož podpis připojený prostřednictvím razítka na plnou moc udělenou advokátovi jeho klienty byl opravdu platný. Uvedený rozsudek je relevantní v projednávaném případě, jelikož z čl. 7 odst. 3 pokynů pro vedoucího soudní kanceláře výslovně vyplývá, že dokumenty, které mají být předloženy podle čl. 44 odst. 5 písm. a) a b) jednacího řádu, musí zahrnovat procesní plnou moc udělenou advokátovi „podepsanou“ orgánem dotčené právnické osoby. Taková plná moc, aby byla platná, tedy musí dodržet podmínku podpisu. Soud přitom ve věci, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek *Le Levant 001* a další v. Komise, používání razítka připustil.
- 35 Co se týče usnesení FTA, O. Eistrup uplatňuje, že klíčovou otázkou vznesenou ve věci, ve které bylo vydáno uvedené usnesení, bylo, zda osoba jiná než advokát žalobkyně mohla platně jeho jménem podepsat žalobu, a nikoliv, jakým způsobem měl takový podpis být připojen k žalobě. Když tedy Soud vyložil čl. 43 odst. 1 první pododstavec jednacího řádu tak, že vyžaduje „vlastnoruční podpis“, jednalo se o *obiter dictum*. Mimoto Soud, který se zdržel upřesnění, co je třeba rozumět pod pojmem „vlastnoruční podpis“, nerozhodl, zda použití razítka může být považováno za platnou formu podpisu.
- 36 Ole Eistrup zatřetí uvádí, že použití razítka musí být přinejmenším v Dánsku považováno za platný fyzicky existující podpis srovnatelný s podpisem psaným perem. Tak je tomu zejména při předkládání procesních písemností před dánskými soudy.

37 Začtvrté uplatňuje, že použití razítka jeho advokátem musí být každopádně posouzeno tak, že vychází z omluvitelného omylu. V tomto ohledu se dovolává následujících okolností:

- ani pojem „podpis“, ani pojem „originál“ podpisu nebyl jasně definován v právu Společenství;
- praktické pokyny pro účastníky řízení pouze vylučují faksimilia podpisu pořízená na počítači;
- podle judikatury Společenství mohou být podání podepsána pomocí razítka, pokud není pochyb o tom, že se autor ztotožňuje s jejich obsahem a disponuje platnou plnou mocí;
- totožnost autora žaloby nebyla v projednávané věci předmětem žádných pochybností;
- použití razítka vyobrazujícího podpis je v Dánsku připuštěno;
- kvalifikace projednávané žaloby jako nepřípustné by byla mimořádně závažným úkonem.

*Závěry Soudu*

- 38 Svým kasačním opravným prostředkem vytýká Parlament Soudu pro veřejnou službu, že se dopustil nesprávného právního posouzení při použití čl. 43 odst. 1 prvního pododstavce jednacího řádu vykládaného s ohledem na zásadu právní jistoty.
- 39 Podle znění uvedeného procesního ustanovení „[p]rvopis každého podání musí být podepsán zmocněncem nebo advokátem [dotčeného] účastníka řízení“.
- 40 Uvedené ustanovení je třeba vykládat tak, že vyžaduje, aby byl vlastnoruční podpis advokáta zplnomocněného žalobcem uveden v prvopisu žaloby (usnesení FTA, body 23, 26 a 27). Tento výklad převzaly pokyny pro vedoucího kanceláře Soudu, které ve svém čl. 6 odst. 3 vedoucímu soudní kanceláře nařizují, aby přijímal pouze písemnosti, které nesou „originál podpisu advokáta“.
- 41 Soud pro veřejnou službu tedy správně v bodech 24 a 25 napadeného usnesení rozhodl, že použití advokátem O. Eistrupa razítka vyobrazujícího jeho podpis představuje vadu ve fázi podání žaloby, jelikož podpis prostřednictvím razítka není přímo připojeným podpisem, jak to vyžaduje čl. 43 odst. 1 první pododstavec jednacího řádu. Ačkoliv totiž dotčené razítko zobrazovalo podobu podpisu advokáta, byla tato forma podpisu nicméně povahy nepřímé a žaloba nenesla originál podpisu advokáta.
- 42 Žádný z argumentů vznesených O. Eistrupem nemůže tento závěr vyvrátit.

- 43 Musí tak být zaprvé zamítnut jako nerelevantní argument, který O. Eistrup vyvozuje z výše uvedeného rozsudku *Le Levant 001* a další v. Komise a na jehož základě tvrdí, že uvedený rozsudek tím, že připustil faksimile podpisu připojené k plné moci udělené advokátovi pro podání žaloby podle čl. 44 odst. 5 písm. b) jednacího řádu, definoval pojem „podpis“ ve smyslu čl. 7 odst. 3 pokynů pro vedoucího soudní kanceláře a tato definice je relevantní i v projednávané věci (viz bod 34 výše).
- 44 V tomto ohledu stačí uvést, že čl. 44 odst. 5 písm. b) jednacího řádu pouze vyžaduje „důkaz o tom, že procesní plná moc byla [...] advokátovi řádně udělena“. Takovým důkazem nemusí být nutně dokument, který nese vlastnoruční podpis mandanta. Ačkoliv je pravdou, že čl. 7 odst. 3 pokynů pro vedoucího soudní kanceláře vyžaduje „procesní plnou moc [...] podepsanou orgánem právnické osoby“, nemůže být toto ustanovení vykládáno tak, že by měnilo ustanovení čl. 44 odst. 5 písm. b) jednacího řádu – které ostatně nemůže být změněno pokyny pro vedoucího soudní kanceláře –, ale spíše musí být chápáno tak, že odkazuje na nejobvyklejší formu předkládání takové plné moci, aniž by přitom vylučovalo jakoukoliv jinou možnost dokázat, že plná moc byla řádně udělena. Naopak znění čl. 43 odst. 1 prvního pododstavce jednacího řádu neumožňuje přijmout nepodepsanou žalobu, i kdyby byl podán důkaz, že tato žaloba byla advokátem nebo zmocněncem, jehož jménem byla podána, schválena jiným způsobem než připojením vlastnoručního podpisu.
- 45 Zadruhé vzhledem k formálnímu požadavku stanovenému v čl. 43 odst. 1 prvním pododstavci jednacího řádu není v souvislosti s projednávanou věcí relevantní dovolávat se výše uvedeného rozsudku *FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR*, který odkazuje na vnitřní rozhodnutí OHIM, kterým se povoluje užívání faksimile podpisu odpovědných pracovníků OHIM v souvislosti s jejich rozhodnutím, sdělením nebo oznámením. Obecně skutečnost, že používání faxů, telexů, telegramů nebo elektronické pošty je přípustné v oblastech, které nejsou podřízeny přísnějším formálním podmínkám, jako v případě sdělení v oblasti ochranné známky Společenství [pravidla 55 a 79 až 82 nařízení Komise (ES)

č. 2868/95 ze dne 13. prosince 1995, kterým se provádí nařízení Rady (ES) č. 40/94 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. L 303, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 189)], není relevantní.

- 46 Stejně tak je tomu zatřetí i v případě argumentu, podle kterého je třeba a *contrario* z bodu I 2 praktických pokynů pro účastníky řízení vyvodit, že Soud v případě doručení elektronickou poštou přijímá faksimilia podpisu pořízená vlastnoručně (viz bod 30 výše). Uvedený pokyn se totiž týká pouze použití technických prostředků komunikace stanovených v čl. 43 odst. 6 jednacího řádu. Proto tedy není relevantní při výkladu odstavce 1 prvního pododstavce uvedeného článku.
- 47 Soud pro veřejnou službu však rozhodl, že vzhledem k okolnostem projednávané věci nemůže nedodržení čl. 43 odst. 1 prvního pododstavce jednacího řádu advokátem O. Eistrupa způsobit nepřipustnost žaloby. Byl tak názoru, že požadavek vlastnoručního podpisu nemusí být použit, pokud to okolnosti projednávaného případu vyžadují.
- 48 V tomto ohledu je namístě připomenout, že neuvedení vlastnoručního podpisu v žalobě advokátem k tomu oprávněným nepatří mezi formální vady, které lze zhojit podle článku 21 druhého pododstavce Statutu Soudního dvora, podle čl. 44 odst. 6 jednacího řádu Soudu nebo čl. 6 odst. 1, 4 a 5 pokynů pro vedoucího kanceláře Soudu.
- 49 Mimoto, ačkoliv čl. 43 odst. 6 jednacího řádu po jeho změnách přijatých dne 6. prosince 2000 (Úř. věst. L 322, s. 4) umožňuje používání telefaxů nebo elektronické pošty, je platnost sdělení učiněného pomocí uvedených elektronických prostředků podmíněna tím, že „podepsaný prvopis [dotčeného] podání“ je doručen

kanceláři Soudu nejpozději deset dní poté. Krom toho, ačkoliv čl. 43 odst. 7 po změnách jednacího řádu přijatých dne 12. října 2005 (Úř. věst. L 298, s. 1) Soudu umožňuje rozhodnutím, které je zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie*, stanovit podmínky, za kterých je podání zaslané soudní kanceláři elektronicky „považováno za originál tohoto podání“, je nutné konstatovat, že takové rozhodnutí dosud nebylo přijato.

- 50 Z toho vyplývá, že za současného stavu soudního procesního práva Společenství je podpis vlastnoručně připojený advokátem k prvopisu žaloby jediným prostředkem, jak se ujistit, že odpovědnost za předložení a obsah uvedeného podání nese osoba oprávněná k zastupování žalobce před soudy Společenství (viz v tomto smyslu usnesení FTA, body 25 a 26).
- 51 Požadavek vlastnoručního podpisu ve smyslu čl. 43 odst. 1 prvního pododstavce jednacího řádu má za účelem právní jistoty za cíl zajistit pravost žaloby a vyloučit riziko, že žaloba ve skutečnosti není dílem autora k tomu oprávněného. Uvedený požadavek tedy musí být považován za podstatnou formální náležitost a musí být uplatňován přísně, takže jeho nedodržení způsobí nepřipustnost žaloby.
- 52 Co se týče opatření žaloby otiskem razítka vyobrazujícího podpis advokáta zplnomocněného žalobcem, je nutno konstatovat, že tento nepřímý a mechanický způsob „podepisování“ neumožňuje sám o sobě shledat, že dotčené podání podepsal nutně sám advokát.
- 53 Co se týče zjištění Soudu pro veřejnou službu v bodě 25 napadeného usnesení, podle kterého vysvětlení poskytnutá advokátem O. Eistrupa odstraňují veškeré pochybnosti o tom, že uvedený advokát je skutečně pod žalobou podepsán, je třeba uvést, že



žaloba postižená podstatnou vadou v okamžiku svého podání nemůže být zhojena pouhým následným prohlášením, které není součástí podání ve vlastním slova smyslu, jelikož neuvedení vlastnoručního podpisu nepatří mezi formální vady, které lze zhojit během řízení (viz bod 48 výše). Krom toho takové prohlášení samo o sobě nestačí ani k potvrzení elektronické pošty nebo telefaxu, pokud nejsou následovány „podepsaným prvopisem podání“.

54 Je třeba dodat, že ačkoliv O. Eistrup potvrdil, že jeho advokát osobně podepsal žalobu prostřednictvím razítka vyobrazujícího jeho podpis (bod 20 napadeného usnesení), lze pouze konstatovat, že forma podpisu žaloby je pouze vnitřní záležitostí dotčené advokátní kanceláře a není obvykle přístupná kontrole protistrany ani soudce. Nejedná se tedy o okolnost, která by objektivně mohla zajistit nade vše pochybnost, že odpovědnost za podání a obsah žaloby nese advokát O. Eistrupa.

55 S uvedeným závěrem není v rozporu rozsudek Soudního dvora ze dne 18. ledna 2007, PKK a KNK v. Rada (C-229/05 P, Sb. rozh. s. I-439, body 114 až 119). V uvedeném rozsudku Soudní dvůr, který měl zhodnotit prohlášení advokáta jedné ze žalobkyň směřující k ospravedlnění plné moci, kterou mu udělila, rozhodl, že uvedená prohlášení učiněná členem advokátní komory jednoho z členských států, který podléhá kodexu profesní etiky, postačovala za zvláštních okolností projednávaného případu k prokázání, že žalobkyně byla oprávněna ke zplnomocnění advokátů. Zvláštní povaha uvedené věci přitom tkvěla ve skutečnosti, že žalobkyně byla organizací bez právní subjektivity, což přivedlo Soudní dvůr k tomu, aby zdůraznil, že ani ustanovení jeho statutu, ani ustanovení jeho jednacího řádu, ani ustanovení jednacího řádu Soudu nebyla pojata za účelem podání žaloby takovou organizací. Podle Soudního dvora bylo za této výjimečné situace třeba vyhnout se nadměrně formálnímu přístupu, a tedy umožnit žalující organizaci, aby jakýmkoliv důkazním prostředkem prokázala, že byla oprávněna ke zplnomocnění advokátů.

- 56 Naopak v projednávané věci taková výjimečná situace nenastala, jelikož požadavek vlastnoručního podpisu jako podstatná formální náležitost (viz bod 51 výše) je právě stanoven ustanovením čl. 43 odst. 1 prvního pododstavce jednacího řádu Soudu, jak bylo vyloženo výše uvedenou judikaturou.
- 57 Toto zjištění není vyvráceno ani rozsudkem ze dne 13. ledna 2004, *Thermenhotel Stoiser Franz a další v. Komise* (T-158/99, Recueil, s. II-1, body 42 až 45), jelikož ve věci, ve které byl vydán uvedený rozsudek, nesla žaloba skutečně vlastnoruční podpis advokáta žalobce a Soud mohl ověřit pravost tohoto podpisu jeho porovnáním s jinými podpisy téhož advokáta, tzn. na základě objektivních okolností, a nikoliv na základě následného prohlášení posledně uvedeného, které nebylo součástí dotčených písemností.
- 58 S ohledem na výše uvedené nemůže být neuvedení vlastnoručního podpisu považováno za zhojené ani z důvodu, že na jednu stranu byla žaloba O. Eistrupa doručena žalovanému v prvním stupni a na druhou stranu Soud pro veřejnou službu obdržel ze strany O. Eistrupa verzi žaloby podepsanou vlastnoručně jeho advokátem (bod 27 napadeného usnesení). Žaloba se totiž zjevně nestává přípustnou z toho pouhého důvodu, že byla doručena žalovanému. Co se týče podání nové žaloby O. Eistrupem, stačí připomenout, že uvedená žaloba byla podána Soudu pro veřejnou službu až 16. června 2006. Jak správně uvedl Parlament, k tomuto podání došlo až po uplynutí lhůty pro podání žaloby.
- 59 Konečně je namístě připomenout, že Soud pro veřejnou službu měl za to, že Parlament neprokázal zásah do práv obhajoby pro případ, že by žaloba byla prohlášena za přípustnou, zatímco prohlášení nepřípustnosti žaloby z důvodu nedodržení formální náležitosti řízení bez podstatného dopadu na výkon

spravedlnosti by nepřiměřeně zasáhlo do základního práva na přístup k soudu (body 28 a 29 napadeného usnesení). V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že požadavek vlastnoručního podpisu ve smyslu čl. 43 odst. 1 prvního pododstavce jednacího řádu představuje podstatnou formální náležitost (viz bod 51 výše). Porušení podstatné formální náležitosti přitom způsobuje nepřípustnost žaloby (viz v tomto smyslu usnesení Soudu ze dne 8. února 1993, *Stagakis v. Parlament*, T-101/92, Recueil, s. II-63, bod 8), aniž by bylo nutné přezkoumat účinky takového porušení a zejména ověřit, zda neuvedení vlastnoručního podpisu v žalobě způsobilo újmu protistraně (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 6. dubna 2000, *Komise v. ICI*, C-286/95 P, Recueil, s. I-2341, body 42 a 52).

60 Z toho vyplývá, že opatření žaloby razítkem vyobrazujícím podpis advokáta zplnomocněného žalobcem způsobuje nepřípustnost žaloby, a to nezávisle na okolnostech, které byly vzaty v úvahu v napadeném usnesení.

61 Z výše uvedeného vyplývá, že se Soud pro veřejnou službu dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že zjištěná procesní vada nemůže vzhledem k okolnostem projednávané věci způsobit nepřípustnost žaloby.

62 Je však namístě připomenout, že i když odůvodnění rozhodnutí vydaného v prvním stupni vykazuje porušení práva Společenství, ale výrok se jeví jako opodstatněný z jiných právních důvodů, opravný prostředek musí být zamítnut (rozsudek Soudního dvora ze dne 9. června 1992, *Lestelle v. Komise*, C-30/91 P, Recueil, s. I-3755, bod 28; viz v tomto smyslu rovněž rozsudek Soudního dvora ze dne 12. listopadu 1996, *Ojha v. Komise*, C-294/95 P, Recueil, s. I-5863, bod 52).

63 V projednávané věci se O. Eistrup dovolává omluvitelnosti omylu, ke kterému došlo.

64 V tomto ohledu je namístě uvést, že omluvitelný omyl mohl mít za důsledek nikoliv přípustnost žaloby postížené vadou spočívající v neuvedení vlastnoručního podpisu, ale stavění lhůty pro podání žaloby zúčastněné osoby, takže by řádně podepsaná verze žaloby podaná kanceláři Soudu pro veřejnou službu dne 16. června 2006 nebyla podána opožděně.

65 Stačí však konstatovat, že O. Eistrup ani neuvedl mimořádnou okolnost, která bránila jeho advokátovi v připojení svého vlastnoručního podpisu k žalobě, ani neprokázal, že jeho advokát použitím podpisového razítka osvědčil řádnou péči vyžadovanou od obvykle uvědomělé osoby (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 16. března 1993, *Blackman v. Parlament*, T-33/89 a T-74/89, Recueil, s. II-249, bod 34, a usnesení Soudu ze dne 9. července 1997, *Fichtner v. Komise*, T-63/96, Recueil FP, s. I-A-189 a II-563, bod 25). Znění relevantních pramenů, zejména čl. 6 odst. 3 pokynů pro vedoucího soudní kanceláře a usnesení FTA, jej přitom mělo, coby obezřetného odborníka s řádnou péčí, vést k tomu, aby podepsal žalobu vlastnoručně.

66 Z toho vyplývá, že se v projednávané věci nelze užitečně dovolávat pojmu omluvitelného omylu.

67 Je proto namístě napadené usnesení zrušit.

## **K námitce nepřipustnosti**

- 68 V souladu s čl. 13 odst. 1 přílohy I Statutu Soudního dvora, je-li kasační opravný prostředek opodstatněný, může Soud v případě zrušení rozhodnutí Soudu pro veřejnou službu vydat sám rozhodnutí ve sporu, pokud to soudní řízení dovoluje. Tak je tomu v projednávaném případě.
- 69 Z bodů 38 až 67 výše vyplývá, že námitce nepřipustnosti uplatněné před Soudem pro veřejnou službu Parlamentem je třeba vyhovět. Proto je namíste žalobu O. Eistrupa odmítnout jako nepřipustnou.

## **K nákladům řízení**

- 70 V souladu s čl. 148 prvním pododstavcem jednacího řádu, je-li kasační opravný prostředek opodstatněný a Soud vydá sám rozhodnutí ve věci, rozhodne o nákladech řízení.
- 71 Podle čl. 87 odst. 2 prvního pododstavce téhož jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě článku 144 téhož jednacího řádu, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

72 Nicméně podle článku 88 jednacího řádu, jenž se použije na kasační opravné prostředky podané orgány na základě článku 144 a článku 148 druhého pododstavce téhož jednacího řádu, ve sporech mezi Společenstvími a jejich zaměstnanci nesou v zásadě orgány vlastní náklady.

73 Za těchto podmínek ponese každý účastník řízení vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

Soud (kasační senát)

rozhodl takto:

- 1) **Usnesení Soudu pro veřejnou službu Evropské unie ze dne 13. července 2006, Eistrup v. Parlament (F-102/05, Sb. VS s. I-A-1-89 a II-A-329), se zrušuje.**
- 2) **Žaloba podaná O. Eistrupem Soudu pro veřejnou službu ve věci F-102/05 se odmítá jako nepřipustná.**

- 3) Každý účastník řízení ponese vlastní náklady jak řízení v prvním stupni, tak řízení o kasačním opravném prostředku.**

Vesterdorf

Jaeger

Pirrung

Vilaras

Legal

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 23. května 2007.

Vedoucí soudní kanceláře

Předseda

E. Coulon

B. Vesterdorf